

DE BARCELONA ESTANT

Deixant corre las tristesas de las guerras inundacions y altres calamitats públiques, perquè ó sino aixó semblaria sempre 'ls planys d' En Jeremías, y com per altre part no 'm proposo ser cronista, vaig á ocupar-me aquesta vegada de l'exposició anyal de ca 'N Parés, la 15.ª de la série.

A ca 'N Parés es una botiga de marcs y objectes d' adorno que tot sovint 's renovan els quadros exposats y cand' any s' hi fa una exposicioneta bonica perquè hi concorren quasi be tots els millors pintors d' aquí. Es el setmanari artistic que tenim y sent-ne assiduo concurrent (cosa fácil perquè l' entrada no costa un céntim) un va notant els progressos y transformacions dels artistes, el gust del públic etc., etc.; aixís es que quant un sent á dir qu' al Saló de París, Madrid ó Munich, En Fulano ha guanyat una primera medalla, desseguida anant fent memoria, tots diem: ¡Ah sí! En Fulano es aquell qu' á ca 'N Parés hi duya paysatges del Vallés vistos entre dos llustres, ó marinas en dia nuvol, etc. Y aixó es una satisfacció íntima qu' á nosaltres 'ns dona aixís com un cert barnís de cultura artística y á n' En Parés... li fa vendre marcs.

A Barcelona hi han tres botigas que son veritables institucions: el forn de Sant Jaume, á ca 'N Parés y á ca 'N Llibre, ahons s' hi venent tortells, quadros y objectes artístics d' indiscutible mèrit jey, si portan 'l sellol! Mes deixant estar de las costums nostras de l' época actual, lo que temps á venir será interessant per la crítica artística torno á la 15.ª exposició.

En Tamburini, En Graner y Feliu D' Lemus s' emportan la palma. L' obra d' En Tamburini sempre es elegant, bonica y estudiada, l' assumpte qu' are presenta sembla l' evocació d' un quènto dels germans Grimm: dugas nenas perdudas en mitj d' un bosc espantadas per l' aparició d' una velleta. En Graner amb els seus efectes de llum artificial, n' ha sabut treurer tant partit en «Primeras llums» (2 nenas que contemplan una bomba de paper ó linterna xina encesa) com may y 'l quadre no 'l desdenyaria 'l millor museu del món. En Feliu ha exposat un retrato y uns caps d' estudi molt notables, amb un vigor y una entonació tant justa sobre tot en 'ls últims, qu' encanta.

Altres obras hi han notables com: la «Sospecha» d' En Ribera, molt conegut per las sevas pinturas de caballet, aristocráticas totas; «Una corrida de toros en la Mancha» de l' Alvarez Desmont que talment sembla un instantani am colors, tal es 'l moviment de la gent; «Salida de misa en Camprodon» d' En Roig y Soler, quadret de llum com tot lo seu y amb un ayre de la terra que dona gust; un boceto ó millor dit un dibuix d' En Borrell que sembla inspirat en la

catástrofe del Liceo y algunas mes que son dignes de mención. L' escultura, pobre com de costum en exposicions casulanas d' aquet caracter.

Hi ha també la seva secció corresponent de modernistas, varietat de microbis que produheix moltes malalties á l' art. En general els quadros modernistas perteneixen á la categoria dels exvotos, avisos per llet de burra y de planxadoras... y está clar, aixó es modern, es d' are; perquè may ningú s' hauria atrevit á presentar en cap época, 'ls ninots qu' are s' ensenyan en públic, com no hagués sigut el dia d' ignocents.

En principi 's varen fer simpáticos els modernistas, perquè 's titulavan regenadors de l' Art, destructors dels antics motllos rutinaris y de las prácticas rancias d' academias; mes al moviment expansiu d' una joventut entusiasta, va juntars-hi una bellugadissa desenfrenada d' una colla d' aprenents dolents, sense noció de dibuix, ni teorías artísticas, ni sentiment de la bellesa.

Una pila d' escolas s' agrupan baix aquet nom de modernisme: impresionistas, puntillistas, simbolistas, prerrafaelistas, etc., etc., y molts juntan p. e. 'l simbolisme en 'l fondo, 'l prerrafelista en 'l modo de ser tractat l' assumpte, l' impresionisme en la factura... no mes faltan bromuro potássic y antiespasmódics forts per l' espectador. Aixó de pintar figuras desdibuixadas amb una silueta negra de 3 ó 4 milímetros, paisatges fets am 5 ó 6 tacas grosses de colors, com 'ls trosos de fusta d' un parquet y d' escullir assumptes tant interessants com l' interior d' un colomá sense coloms, un quarto de mals endressos ó un safreig sense aygua, sembla enterament que 's prenguin al públich per sorts de la Loteria, vuy dir que se 'l rífn.

La llástima es qu' entre 'ls modernistas hi ha algú que val y per seguir la moda 's dedica á fer mamarratxos.

En fi, ja 'n parlarém en alguna altre ocasió, perquè com 's fican per tot arreu aquets... *artistas* (no sé com calificar-los) prou donarán ocasió d' ocupar-me 'n.

R. S. y P.

LAS BARRAS DE SANC

Dins son palau de Valldaura trist está Jofre 'l Pelós

mirant son escut que penja d' un feix de llanses y estoques.

Els cavallers ja li diuen:

—De que esteu tan neguitós?

—De veure ma adarga llisa com un llibre sense mots.

—Llisa n' es la vostra adarga, mes té 'l camps de plata y or.

—Be té 'l camp d' or y de plata, mes es un camp sense flors.